

ECLI	ECLI:NL:RVS:2024:4039
Datum uitspraak	10 oktober 2024
Inhoudsindicatie	Bij besluit van 27 maart 2024 heeft de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid de vreemdeling in bewaring gesteld.

Volledige tekst

BRS.24.000140

ECLI:NL:RVS:2024:4039

Datum uitspraak: 10 oktober 2024

AFDELING

BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister van Asiel en Migratie
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 10 april 2024 in zaak nr. NL24.13924 in het geding tussen:

[de vreemdeling]

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 27 maart 2024 heeft de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid de vreemdeling in bewaring gesteld.

Bij uitspraak van 10 april 2024 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, de opheffing van de maatregel van bewaring met ingang van die dag bevolen en schadevergoeding toegekend.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris hoger beroep ingesteld.

De vreemdeling, vertegenwoordigd door mr. S.H. van Wingerden, advocaat in Zoetermeer, heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

De staatssecretaris heeft op verzoek van de Afdeling nadere schriftelijke inlichtingen gegeven. De vreemdeling heeft niet op dat verzoek gereageerd.

Overwegingen

Oordeel: misbruik van recht

1. De vreemdeling heeft op 27 maart 2024 een aanvraag "inschrijving voor burgers van de Unie" ingediend. De minister komt in zijn enige grief terecht op tegen het oordeel van de rechtbank dat deze aanvraag procedureel rechtmatig verblijf oplevert als bedoeld in de uitspraak van de Afdeling van 12 november 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2530](#), waarmee er geen grondslag meer is voor inbewaringstelling. De minister heeft namelijk aannemelijk gemaakt dat de vreemdeling door het indienen van de aanvraag kunstmatig de voorwaarden wilde creëren waaronder het recht op procedureel rechtmatig verblijf en daarmee invrijheidsstelling ontstaat, terwijl het doel van de Unieregeling niet wordt bereikt. De Afdeling legt hieronder uit waarom in dit geval sprake is van misbruik van recht, aan de hand van het toetsingskader uit de uitspraken van de Afdeling van 3 juli 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2711](#) en [ECLI:NL:RVS:2024:2709](#).

Objectief vereiste

2. De Afdeling stelt vast dat het door het Unierecht beoogde doel in dit geval niet wordt bereikt. De minister heeft er terecht op gewezen dat de aanvraag van de vreemdeling geen enkele informatie bevat, behalve zijn eigen persoonsgegevens. De vreemdeling heeft bij het verblijfsdoel aangekruist dat hij onder de categorie 'overig' valt, omdat hij voldoende eigen middelen van bestaan heeft, maar hij heeft dat op geen enkele manier met stukken gestaafd, in weerwil van de instructies op het aanvraagformulier. Verder bevat het dossier geen geloofwaardige aanknopingspunten dat de vreemdeling rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan heeft. De minister heeft daarentegen al eerder vastgesteld dat de vreemdeling geen rechtmatig verblijf heeft als gemeenschapsonderdaan, op 30 januari 2024, en de vreemdeling heeft niets aangevoerd waaruit kan worden afgeleid dat zijn situatie inmiddels anders is. Dat er geen aanknopingspunt bestaat voor een Unierechtelijk verblijfsrecht, wordt in deze zaak ook bevestigd, doordat de minister de aanvraag heeft afgewezen op 9 april 2024 en dit besluit in rechte vaststaat.

Subjectief vereiste

3. Ook aan het subjectieve vereiste is in dit geval voldaan. De minister heeft aannemelijk gemaakt dat de vreemdeling de aanvraag heeft ingediend met de intentie om zijn invrijheidsstelling te bewerkstelligen, door kunstmatig de voorwaarden te creëren waaronder procedureel rechtmatig verblijf ontstaat. Die intentie blijkt onder andere uit de omstandigheid dat de vreemdeling zijn aanvraag vlak voor de inbewaringstelling heeft ingediend, terwijl hij al ruim een jaar in Nederland verbleef en al enkele maanden eerder een verwijderingsmaatregel heeft ontvangen. Uit de omstandigheid dat de vreemdeling deze aanvraag pas tijdens de ophouding voor inbewaringstelling heeft ingediend, zonder enig document bij te voegen en zonder daarbij anderszins toe te lichten dat sprake zou zijn van gewijzigde omstandigheden, volgt geen intentie om daadwerkelijk een vaststelling te verkrijgen dat er een Unierechtelijk verblijfsrecht bestaat. De vreemdeling heeft ter zitting bij de rechtbank weliswaar gesteld dat hij inmiddels een baan en een woning heeft en € 2.000,00,- om van te leven totdat hij zijn eerste salaris ontvangt, maar dat heeft hij niet met stukken gestaafd. Gelet op het voorgaande is het aannemelijk geworden dat de vreemdeling de aanvraag heeft ingediend met als doel om procedureel rechtmatig verblijf te verkrijgen en daarmee zijn invrijheidsstelling te bewerkstelligen.

Conclusie hoger beroep

4. De minister betoogt terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de aanvraag

"inschrijving voor burgers van de Unie" geen procedureel rechtmatig verblijf oplevert. De minister heeft aannemelijk gemaakt dat de vreemdeling met het indienen van die aanvraag kunstmatig de voorwaarden wilde creëren waaronder het recht op procedureel rechtmatig verblijf en daarmee invrijheidsstelling ontstaat, terwijl het doel van de Unieregeling niet wordt bereikt. Hij heeft de maatregel van bewaring van 27 maart 2024 dan ook op de juiste wettelijke grondslag opgelegd, namelijk artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000. De grief slaagt.

5. Het hoger beroep is gegrond. De uitspraak van de rechtbank wordt vernietigd. Omdat er geen beroepsgronden zijn die de rechtbank niet heeft besproken en de Afdeling ook ambtshalve geen reden ziet om de bewaring onrechtmatig te achten, is het beroep alsnog ongegrond. Het verzoek om schadevergoeding wordt afgewezen. De minister hoeft geen proceskosten te vergoeden.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

I. verklaart het hoger beroep gegrond;

II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 10 april 2024 in zaak nr. NL24.13924;

III. verklaart het beroep ongegrond;

IV. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M. Buntjer, griffier.

w.g. De Moor-van Vugt
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Buntjer
griffier

Uitgesproken in het openbaar op 10 oktober 2024